

Всички отдъхнали, всички викали: „спасени сме!“

Недалече край брѣга се възвишавала къмъ небето гола плѣшива планина.

Нивга другъ пътъ кораба не билъ минавалъ оттамъ, — той збъркалъ пътя!

Капитанътъ отправилъ парахода да върви успоредно съ сушата, а нѣкаква непобѣдима сила го спирала да върви напрѣдъ и все по-силно и по-силно, ребромъ го привличала къмъ брѣга, къмъ планината. . . И нѣщо все по-страшно и по-страшно скрибуцало. . . Цѣлъ корабътъ се мърдалъ. . .

Нова и по-грозна бѣда!!

За мигъ се измъкнали отъ него всички жельзни части, гвоздейтъ прѣлетѣли къмъ планината, и кораба цѣлъ се разглобилъ. . . и — потъналъ. . .

Всичко прибрали морскитѣ дълбочини, всичко изчезнало — потънало. . . Какъ бързо, мигновено станало това! Само нѣколко дъски и нѣкои леки части остнали надъ водата, — и едри водни кржгове играели по морската поврѣхнина. . .

Това било магнитната планина!!

Само единъ морякъ съ мжка се отървалъ отъ смъртта. . . Храбъръ плувецъ билъ той! — и разказалъ случката съ кораба.

Оттогава и до днесъ се прѣдава — и ще се прѣдава отъ вѣкъ на вѣкъ — приказката за магнитната планина; и никой параходъ не смѣялъ да минава край нея. . .

М. Симеоновъ.

